

Dříve jsem uvažoval o dráze pilota, vypráví herec Štěpán Pospíšil

LUKÁŠ DUBSKÝ

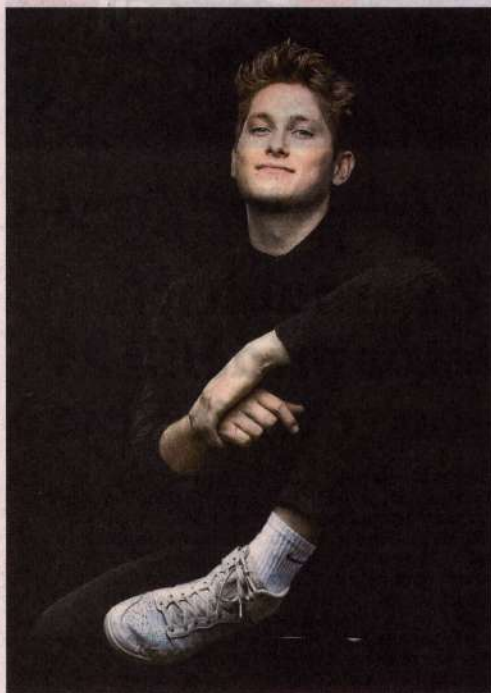
Kdyby ho po střední škole nezlákal studium na pražské DAMU, mohl teď sedět někde za knípem letadla. Místo dráhy profesionálního pilota se ale Štěpán Pospíšil rozhodl pro herectví a od loňského září je členem souboru Východočeského divadla Pardubice. A první rok v angažmá měl dost napilno, nastudoval hned pět rolí včetně letce Jana Kašpara v muzikálu Do nebes! nebo Petra Máchala v kultovní pohádce S čerty nejsou žerty.

Četl jsem, že vás pardubické divadlo oslovilo v souvislosti s tím, že hledalo představitele Jana Kašpara v připravovaném muzikálu. Nebo probíhaly nějaké námluvy už předtím?

Celá situace s mým angažmá je docela vtipná. Ve čtvrtáku na DAMU herci obvykle píšou do divadel a zvou umělecké šéfy na svá absolventská představení. Já sám jsem zrovna do Pardubic nepsal, ale můj spolužák je pozval na naše absolventské představení Žebrácké opery. Já jsem na ten večer ani nikoho nezval, po představení jsem si dal se spolužáky pár skleniček vína a druhý den ráno mě o půl osmé vzbudil telefon. V něm se ozvalo: „Dobrý den, tady Petr Dohnal, ředitel Východočeského divadla Pardubice. Chtěl bych s vámi mluvit ohledně nějaké spolupráce.“ Tak jsem poprosil, aby mi zavolal za chvíli, až se trochu proberu. Potom jsem psal kamarádovi: „Viš, jak jsi zval ty lidi z Pardubic? No, tak se mi ozvali, díky!“ (smích) Ale žádná komunikace předtím neprobíhala, takže to byla docela náhoda.

Vystudoval jste DAMU. Jaká byla vaše cesta k herectví? Byl jste odmala rozhodnutý dělat tuhle profesi?

To je další vtipná záležitost. Celý život jsem směřoval k techničtějším profesím. Chtěl jsem být stavební inženýr, ve třetím ročníku na střední škole jsem pak začal přemýšlet, že bych šel do Brna studovat na profesionálního pilota. Až ve čtvrtáku za mnou přišel režisér studentského souboru, pod nímž jsem zkoušel šest let, který

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL měl první rok v angažmá dost napilno, nastudoval hned pět rolí. Foto: Lenka Bukačová

mi řekl, že by si mě představoval jako studenta práv. Na to jsem mu odvětil, že jsem do té doby přečetl asi 25 knížek, z toho většinu k maturitě, a moc si v tom čtení nelibuji a na právech je člověk zabořený v knihách pořád. Proto mně navrhl, jestli bych nechtěl jít studovat DAMU. Zeptal jsem se ho, co to je. A když mi řekl, že

herecká škola, tak jsem se podívil, že se herectví vy-učuje. Můj sen to tedy nikdy úplně nebyl, dostal jsem se k tomu trochu jako slepý k houslím. Ale hned po prvním semestru na DAMU jsem zjistil, že je to přesně to, co chci dělat. Není to žádná stereotypní práce. Hravost, kterou divadlo přináší, je pro mě obohacující.

Po scénickém čtení jste se ještě jako host představil pardubickým divákům v Maryše. Režisérka Kasha Janáčková jí pojala moderně, ale řekl bych, že stravitelně i pro konzervativnější část publika. Jak se vám v inscenaci hraje?

Zkoušení bylo parádní, s režisérkou Kashou Janáčkovou jsme si vybuodovali

když jsou krásné a dobře napsané a pro zpěváka náročné. Jsem tedy se songy velmi spokojen. O mé předchozí průpravě autoři muzikálu věděli, možná i proto mě nešetřili.

Jaká hudba je vám blízká? Ptám se i proto, že pocházíte z Valaška a byl jste členem folklorního souboru...

Ve folklorních souborech jsem tančil 16 let. Mám k tomu blízko, byla to část mého dospívání a folklor je stále mou součástí. Můj apetit na hudbu je ale velmi široký. Ve svém playlistu mám všechno možné od klasické hudby přes gospely, rock až po rap.

Před letními prázdninami jste si zahrál i na Kunětické hoře, kde jste v pohádce S čerty nejsou žerty nastudoval roli Petra Máchala. Dramaturgyně Jana Uherová i režisér Petr Novotný před premiérou říkali, že tuto pohádku neznali, pro mnohé je ovšem film Hynka Bočana kultovní záležitostí. Ke které skupině se řadíte vy?

Já jsem tu pohádku znal, v dětství jsme si ji o Vánocích často pouštěli, měli jsme ji dokonce nahranou na kazetě. Ale nikdy jsem nedocenil ty různé nuance. Až když jsem se na film podíval před začátkem zkoušení, zjistil jsem, jak je to geniální věc.

Jak se vám hrálo v pleněru na Kunětické hoře?

Jsou tam super výhledy, je fajn, že se hraje přímo pod hradem, což ideálně dotváří atmosféru. Míň super ale bylo, že se mi strašně rozjela alergie na luční kvítí. Celé představení jsem doufal, že mi zrovna nezačne alergická reakce. Vždycky jsem dopoledne vyhlí-

žel dešt, který by spláchl alergeny ze vzduchu.

To jste byl asi jediný člověk, který si přal, aby na Kuře přišlo...

Já jsem doufal, že bude před představením, přiněm už ne. Ale kolegové říkali, že se každý rok musí stát, že při jednom představení prší. Že už je to taková tradice.

Jak celkově hodnotíte svůj první rok v pardubickém angažmá? Měl jste docela napilno, naskoušel jste pět rolí.

V současnosti je na repertoáru osm inscenací, ve kterých hraju, takže jsem se rozhodně nenudil. Jsem za angažmá velmi vděčný, mám i spolužáky, kteří najednou po škole neví, co se sebou. Během roku jsem – pět premiér a pokaždé jiný žánr! Mohl jsem si vyzkoušet pohádku, drama, komedii či konverzační text.

Na Malé scéně ve dvoře jste nastudoval roli ve hře Zřít do tmy. Jak vám vyhovuje prostor, kde můžete hrát takzvaně na detail?

Jsou to dva odlišné styly herectví, ale člověk si vždy uvědomuje, že má divák metr před sebou a musí se tomu přizpůsobit. Pro-

stor Malé scény je pro mě blízký, připomíná trochu prostředí Disku (divadelní scéna, kde uvádí své inscenace studenti DAMU, pozn.red.).

Jedním z témat inscenace Zřít do tmy je i mezigenerační střet. Vnímáte, že jsou témata, kde se pohled mláde a starší generace v dnešní době zásadně liší?

Je to velmi viditelné, první téma, které mě v tomto ohledu napadlo, je politika, a to jak na globální tak i republikové úrovni. Ale samozřejmě je spousta různých témat najde i uvnitř rodiny. Mezigenerační střet tu asi bude vždy. Mám pocit, že starší lidé se těžce snaží dnešní dobu „uchopit“, ale ta je moc rychlá a proměnlivá a pádí kupředu, mladí jsou v tomhle akčnější a přízvučnější. Tím ale nechci nikoho urazit, vždyť aspoň se máme o čem bavit. (smích)

Vy jste se objevil v menších rolích v seriálech Kriminálka Anděl či Policie Modrava. Je film a televize něco, co by vás lákalo, nebo je vám bližší divadlo?

Během předchozí sezony jsem si uvědomil, že mám divadlo opravdu rád a nechtěl bych se na něj vykašlat jen kvůli televizi. Divadlo je pro mě zatím větším přínosem. Ale samozřejmě bych si někdy rád zahrál nějakou velkou roli ve filmu nebo v seriálu. Ale s mým vytížením v divadle bych na to teď nejspíš ani neměl čas.

Nebudu se vás ptát na vysněnou roli, to je takové klišé. Ale zajímá mě, jestli máte nějakého oblíbeného divadelního autora.

Mám rád moderní texty, ale nevyhýbám se ani starším hrám. Třeba z období vesnického realismu, kam patří už zmiňovaná Maryša. Přímo konkrétního autora ale asi v oblíbené nemám.

Jak relaxujete, když zrovna nejste v divadle?

Hodně hraju videohry, rád vezmu občas do ruky kytaru, abych zjistil, jestli jsem ještě nezapomněl hrát, párkrát jsem se pokoušel také něco složit.

Bydlíte v Praze a do Pardubic dojíždíte. Není pro vás časté cestování unavující?

Nikdy jsem nebyl ranní ptáček, takže je to pro mě dvojnásob obtížné. Na konci roku jsem si říkal, že bych potřeboval nějaký denní režim, což mi toto dojíždění přineslo. Ranní hodina, kterou strávím na cestě, už patří k mé rutině.

V ROLI Jana Kašpara v muzikálu Do nebes!

Foto: Petr Sedivý

přátelské pouto. Pro mě byla vždycky Maryša oblíbenou hrou, je to jedno z nejlepších dramát. Bylo pro mě fascinující, že první věc, kterou tady můžu dělat, je právě Maryša. Tato hra je stále aktuální, její téma pořád rezonuje, i když si to člověk ve velkých městech třeba nemusí uvědomit.

Vraťme se k muzikálu Do nebes! Říkal jste, že jste zvažoval kariéru profesionálního pilota. To pro vás musela být role Jana Kašpara jako dělaná, ne?

Když mi říkali, že to má být muzikál o známém letci, tak jsem si pomyslel, že to snad není možné. Musím se přiznat, že jsem postavu Jana Kašpara neznal. Byl to pro mě úplně nový svět, když jsem se nořil do jeho životního příběhu. Vydal se vlastní cestou a neměl to vůbec jednoduché. Pro mě je největším poselstvím inscenace, že si má člověk jít za vysněným cílem. Možná to zní jako klišé, ale cílevědomost člověka je pro mě hrozně důležitá.

Vystudoval jste činoherní herectví, ale na škole jste se setkal už se zmiňovanou Žebráckou operou, takže muzikálový žánr pro vás nebyl ničím novým, že?

Já jsem dlouho zpíval různě po soutěžích, ve sboru a měl jsem i soukromé hodiny zpěvu. Skloubit herectví, zpěv a tanec pro mě nebyl takový problém.

Ale hudební skladatel Ondřej Brousek vás v muzikálu Do nebes! moc nešetřil. Jak jste se s tím popral?

Některé písně jsou opravdu složité, ale já mám rád,